

Knjiga je veliko bolj kot preprosta pripoved pričevanje, ki potrjuje in podpira avtorjeva razmišljanja in stališča o homoseksualnosti, vzrokih zanjo, vplivih na duševno in telesno zdravje, o primerjavah s heteroseksualno usmerjenostjo, ter predvsem o zdravljenju homoseksualnosti. Ko gre za odzive na knjigo tako v Italiji kot v Sloveniji, je zaznati, da so se kritiki usmerili predvsem na slednje. Najbrž je avtor s tem dregnil v osje gnezdo. Zdi se namreč, da homoseksualna subkultura dopušča prehod samo v eno smer, v smer od heteroseksualnosti v homoseksualnost. Še več, tiste, ki se za to odločijo, pozdravlja kot prave junake. Ko pa gre za prehod v drugo smer, za izhod iz zaprte družbe istospolnih, se zdi, da je ta izhod tako rekoč zaprt in da so tisti, ki se odločijo za ta korak pravi izdajalci. V tej luči so mnogi kritiki tudi vrednotili knjigo. Vendar pa bo pozoren bralec opazil, da za tovrstno kritiko ni nobene potrebe. Avtor namreč nikakor noče vsiljevati svojih stališč in pogledov, ampak jih z namenom pričevanja zgolj posreduje in utemeljuje. Zagotovo pa s svojim zgledom sporoča, da homoseksualna usmerjenost ni nekaj dokončnega in nespremenljivega ter s tem vzbuja dvom in daje upanje tistim, ki so že povsem prepričani, da je homoseksualnost njihova življenjska izbira.

Knjiga torej poleg same zgodbe ponuja še vsaj dva

zanimiva vidika. Prvi je Lucovo razumevanje homoseksualnosti, vzrokov zanjo in možnih rešitev. Drugi pa je vpogled v subkulturo, ki je sicer precej zaprta in sama zelo natančno, predvsem pa skopo in po lastnem interesu odmerja, kakšne informacije bodo prišle v javnost. Že zaradi tega je zanimivo branje.

Leon Jagodic

INTOUCHABLES (PRIJATELJA)

**ŽANR: BIOGRAFIJA,
KOMEDIJA, DRAMA.**

DOLŽINA: 112 MIN

LETO: 2011

DRŽAVA: FRANCIJA

JEZIK: FRANCOŠČINA

SCENARIJ: OLIVIER

NAKACHE, ERIC TOLEDANO

REŽIJA: OLIVIER NAKACHE,

ERIC TOLEDANO

IGRAJO: FRANÇOIS CLUZET,

OMAR SY, ANNE LE NY IN

DRUGI.

Film se prične z enim izmed zadnjih dejanj, ki jih skupaj preživljata glavna akterja zgodbe, Driss in Philippe. Tako spremljamo divjo nočno vožnjo po pariških ulicah, katere namen je zabavati in sprostiti Philippa. A sama zgodba med Drissom in Philippom ima globlji pomen in se dejansko začne, ko se Driss odzove na poziv socialne službe za bolniškega negovalca pri Philippu. Driss je namreč brezposelni bivši zapornik, ki živi na robu zakona in na robu revščine, njegovo preživetje je odvisno od prejemanja socialne pomoči. Živi takorekoč na ulici. Philippe pa je bogati aristokrat, tetraplegik, odvisen od pomoči drugih ljudi, zato mu tudi ni potrebno pretirano skrbeti za lastno preživetje. Film na najodličnejši način prikaže dva popolnoma različna in nasprotujoča si svetova,

za katera bi mislili, da nikoli ne moreta sodelovati, kaj šele sobivati. Pa vendar Philippe dopusti, da Driss vstopi v njegovo življenje, ker sam hoče spremembo v načinu dojemanja sebe samega in ker se več ne želi smiliti niti samo samemu sebi niti bližnjim. To spremembo življenja vidi Philippe v Drissu, ki ga sreča, ko pride na razgovor za delo za bolniškega negovalca.

Hkrati film prikaže vso bedo in namen klišejskih, vnaprej naučenih in pripravljenih razgovorov za delo, ki jih izniči s spontanimi Drissovimi odgovori na sicer uradna vprašanja Philippove asistentke. Odlično je prikazano tudi, da človeku nič ne pomaga, če ima opravljeno vrsto izpitov in najrazličnejših primernih šol ter ustreznih referenc za opravljanje dela s tetraplegikom, če nima tistega najbolj osnovnega in bistvenega, to je čut za človeka v danem trenutku in sposobnost sprejeti ga takšnega, kot v resnici je in to brez vsake sleherne hinavščine in priliznjenosti. Še kako aktualno tudi za slovenski prostor, kjer danes delo dobiš samo, če nekoga res dobro poznaš ali si nekomu všečen! Ko Driss začne delati pri Philippu, se zanj odpre povsem nov svet, o katerem je samo sanjal, včasih pa še to ne: dobi svojo (!) kopalnico, vozi pregrešno dragega maseratija, na novo odkrije svoj slikarski talent. Režiser filma odlično prikaže trenutek, ko Driss zagleda svojo

kopalnico in kad, ki bo samo njegova in mu je ne bo treba deliti z ostalimi člani družine, pa tudi na porabo vode ne bo potrebno paziti. V trenutku, ko zagleda svojo lastno kad, se v ozadju zavrti Schubertova Ave Maria – iz popolnoma banalnega prizora je režiserju uspelo narediti edinstven trenutek za nekoga, ki je prej živel v drugem svetu, v svetu socialne krize in revščine. V enem izmed pogovorov med Drissom in Philippom slednji zaupa Drissu: "Moja prava invalidnost ni, da sem na vozičku. Ampak, da sem brez nje." (brez žene, ki mu je pred časom umrla, op. a.) Driss in Philippe dejansko ves čas gradita na odnosu iskrenosti, na premagovanju samega sebe, da lahko služita drug drugemu (upiranje Drissa, ko mora Philippu obleči nogavice ali obrisati zadnjico).

Film pokaže tudi, da lahko tetraplegik, kot je Philippe, ogromno stori za zdravega človeka, kot je Driss. Dovolj mu vstopiti v svoj najintimnejši svet in tako lahko drug drugemu zaupata življenjske bolečine, ki spremljajo oba in ju na nek poseben način tudi zaznamujejo. Prav tako Driss ne pozabi povedati svoje življenjske zgodbe Philippu. Zgodba filma se konča, ko Philippe začuti, da je Driss pravzaprav poklican še za kaj drugega, kot da celo življenje streže tetraplegiku. Samo vprašanje časa je, kdaj bo Driss odšel iz njegovega življenja. Tudi sam Driss čuti, da je s

tem, ko je nekaj časa preživel s Philippom, pravzaprav dobil drugo priložnost oz. priložnost za nov začetek v svojem življenju. Vendar prijatelju pred slovesom še pomaga pri seznanitvi s prijateljico, s katero si je Philippe dalj časa dopisoval, v živo pa je ni nikoli srečal. In to je še zadnje, kar lahko Driss stori za svojega prijatelja Philippa. Zelo všečno je prikazano, kako Philippe nikoli čustveno ali kako drugače nase ne veže ali pogujeje odnosa z Drissom. Sprejme ga takšnega, kot je, z mislijo, da se bosta nekoč morala posloviti, če bosta želela kar največ od te pristne prijateljske vezi odnesti vsak zase v življenje. Film je posnet po resničnih dogodkih, ki so se v realnosti zares zgodili, kar je pri filmu najbolj navdušujoče. Driss in Philippe sta še danes prijatelja.

Intouchables je drugi najuspešnejši francoski film. Na IMDb-ju ima oceno 8,6/10, kar zgovorno kaže na to, kako je bil sprejet in je priljubljen med občinstvom po svetu. Glede na videno in sporočilnost filma si vsekakor zasluži takšno oceno in večkratni ogled. Tudi za odraščajočo mladino.

Janez Oblonšek